

Hoe je je toekomstige schoonzoon buiten krijgt – uit een Kronkel van Simon Carmiggelt

‘Ik zal je eens wat zeggen over vrije opvoeding, vertelde de haringman. Ik vroeger – ik vertelde mijn ouders niks. Maar ik deed wat ze zeiden. En zo’n modern kind vertelt je alles, maar ’t doet nooit wat je zegt. Nou ja, aan het begin is dat geen doodwond. Maar zo’n meisje groeit op, hé, en dan komen de jongens. Goed, de natuur moet zijn loop hebben, dan kan ik billijken. Maar ik weet nog precies, ze was veertien en toen komt ze thuis met een knul van achttien. Ik zag ’t zo – een gluiperd van het zuiverste water. Harry – ik droom nog wel eens van hem als ik wat zwaar getafeld heb. Maar wat doe je, in de moderne opvoedkunde? Je zeg niet : ‘Zeg, uit me ogen met dat stuk verdriet.’ Nee, haalt de kwal in of hij Sinterklaas is. Die Harry! Hij was er voortdurend en mee-eten. Hij moest ook telkens mee-eten. En dan was hij zo gediensig, weet je wel. Zo glijerig. Hij reikte je alles an – de sju en het zout en de aardappels. Bah, dacht ik, als dat me schoonzoon worden moet, dan verhang ik me op een mooie, stille zondag in ’t Bosplan. Maar ja, ze was veertien toen, dus je had nog wel een zekere invloed. ‘Hoe vind je Harry, pa?’, vroeg ze. En ik link. Ik begon ’m enorm te prijzen, man, ik prees hem regelrecht het graf in. Dat hij zo beleefd was. En dat hij je alles zo mooi aanreikte. Op die manier zaagde ik indirect de poten onder zijn stoel uit, want zo’n meisje heeft dat niet graag, dat pa zo enthousiast is. In een maand had ik ’m plat. Dag Harry.

Hij lachte grimmig, maar bewolkte dadelijk weer. Maar ja, Harry gaat en Kees komt en Kees gaat en Pim komt en Pim gaat en Nicky komt ... En allemaal mee-eten. Ik heb wat voedsel verstrekt aan die knapen. Maar ik dacht altijd maar: rekken en erbij blijven, als ze eenmaal twintig is, dan moet ’t zelf maar weten. Dan is het mijn schuld niet meer. Goed dat heb ik nou bereikt.

Hij prikte het laatste stukje haring op, en zei: ‘Die jongen die ze nou heeft, och, hij is goed, maar sukkelachtig. Hij helpt mijn vrouw bij ’t afwassen.

Hij glimlachte melancholiek en liep met brede pas de stad in. Om het te vieren, denk ik.

Uit ‘Ik lieg de waarheid’ Simon Carmiggelt – De beste kronkels samengesteld door Sylvia Witteman